

Júlia

Világszerte Nr. 1

Louise Fuller

Egy hónap a paradicsomban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Louise Fuller, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019
A JÚLIA 686. eredeti címe: *Claiming His Wedding Night*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• Magyarra fordította: Scheer Katalin

Nyomtatásban megjelent a JÚLIA 686. számában, 2019
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-633-6

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Addie Farrell teljesen összezavarodott. Tulajdonképpen elégedettnek kellett volna lennie, hiszen a jótékonysági projektje zajos sikert aratott, mégis úgy érezte magát, mint aki a túlélésért küzd.

Még egyszer átfutotta a frissen megjelent újságcikket. Öt évvel ezelőtt nyitották meg Miami-ban a hátrányos helyzetű gyerekek számára alapított zenetanodájukat, és most úgy állt a helyzet, hogy hamarosan újabb centrumot hozhatnak létre.

Addie felsóhajtott. Az újságíró dicshimnuszot zengett róla, a lapban közölt fotón igazán remekül nézett ki, mégis levertnek érezte magát. Azon az öt évvel ezelőtt készült fényképen áradt belőle a boldogság. Csordultig volt szerelemmel, és ez különös fénybe burkolta az egész lényét, vállára omló lángvörös haját, hatalmas kék szemét. De a varázslat csak pár hónapig tartott, aztán Marcus King elhajította, mint egy megunt játékszert, ő pedig azóta sem heverte ki a csalódást.

Verd ki a fejedből! – győzködte magát a lány. A cikk arról szól, milyen keményen és elkötelezetten dolgoztál, hogy elérd a célod, ennek pedig semmi köze sincs ahhoz az arrogáns fickóhoz, akinek nevetségesen rövid ideig voltál a felesége!

Ami elmúlt, elmúlt. Amikor szakítottak, úgy érezte, mintha fekete lyukba zuhant volna, de ma már egészen más a helyzet. Ennél keményebb kihívásokkal is megbirkózott már élete során. Az például még ma is fájdalommal tölti el, hogy egy autóbaleset derékba törte a zongoristakarrierjét. A karambol után sokáig padlón volt, de aztán megrázta magát, és új életet kezdett. Ennek köszönheti, hogy végül ilyen csodálatos munkája lett: nehéz sorsú, szegénységre ítélt gyerekek életét teheti szebbé azzal, hogy bevezeti őket a zene világába.

A munkája azonban nemcsak a gyerekek életének ad értelmet, hanem az övének is. Nem adhatja fel.

Addie kinyitotta a laptopját, és átfutotta az e-mailjeit, aztán felkapta a leveleket a bejárati ajtó melletti asztalkáról. Úgy meredt a legfelső borítékra, mint akit hipnotizáltak. A feladó helyén a *King Industries* pecsétje virított, amelynek tulajdonosa nem volt más, mint Addie mérhetetlenül gazdag és jóképű férje, akivel már öt éve nem élt együtt.

Meg kellett kapaszkodnia a szék karfájában. Az első gondolata az volt, hogy apró darabokra szagatja a levelet, és szétszórja a fecniket a viharos szélben. De aztán csak feltépte a borítékot, és olvasni kezdett.

Csak harmadszori nekifutásra sikerült felfognia a levél tartalmát, pedig ennél világosabban nem is fogalmazhatták volna meg. Udvarias és egyúttal tárgyilagos hangnemben adták tudtára, hogy a vállalat ezentúl nem kívánja támogatni a Miami Music Projektet.

Addie szíve a torkában dobogott, megbabonázva bámulta az aláírást a papírlap alján. Ez most komoly? Öt év hallgatás után a férfi ezzel intézi el az egészet? Egyetlen e-mail, egyetlen telefonhívás sem érkezett tőle a házasságkötésük óta, most pedig küld egy hivatalos levelet, amelyben közli, hogy nem támogatja tovább az ő jótékonysági projektjét?

Hihetetlen! Ráadásul rendkívül gyáva húzás. Még ahhoz sincs mersze, hogy személyesen közölje vele a rossz hírt.

Addie fájdalmas szorítást érzett a mellkasában. Tehetetlennek érezte magát, ugyanakkor majd szétvetette a düh. Nem volt elég a férfinak, hogy összetörte a szívét, még az álmait is szét akarja rombolni? Egyetlen jó dolog származott a házasságukból, mégpedig az, hogy Marcus cége komoly pénzzel támogatta a gyerekeket segítő alapítványt. Most azonban ennek is vége.

Hogy teheti ezt valakivel, aki papíron még mindig a felesége?

Ha az esküvőjükre gondolt, még mindig görcsbe rándult a gyomra. Marcus megesküdtött rá, hogy örökké szeretni fogja, a tekintete tele volt szenvedéllyel és vággyal... Addie hitt neki, ő volt a legboldogabb nő a földkerekségen.

Az újságban megjelent fényképre pillantott, és keserűen elhúzta a száját. Hogy hihette el egy

pillanatig is a férfinak, hogy tényleg szerelmes belé?

Tisztában volt vele, hogy Marcus King igazi playboy, aki nemcsak a kártyával és a pénzzel bánik ügyesen, hanem a nőekkel is. Mégis hitt neki. Ha Marcus a szemébe nézett, és rámosolygott azzal az ellenállhatatlan mosolyával – minden józan megfontolás szertefoszlott.

Elhitette vele, hogy szereti, ahogyan a keményvonalas szerencsejátékosokkal is elhitette, hogy bankot robbanthatnak a kaszinójában.

Pedig csak arra használta a kapcsolatukat, hogy fényezze magát. A házasságkötésük olyan volt, mint egy látványos show-műsor, hadd lássa az egész világ, hogy a multimilliárdos szépfiú bármit megkaphat, amit csak megkíván.

Addie harciasan felvetette a fejét.

Legfőbb ideje, hogy Marcus King végre egyszer azt is megtapasztalja, milyen érzés veszíteni!

Miközben negyedszer is átfutotta a levelet, arra gondolt, hogy a férfi rettentő nagyot téved, ha azt hiszi, hogy ebben az ügyben az övé lehet az utolsó szó. Az elmúlt öt év nem telt el nyomtalanul. Addie ma már nem az a fülig szerelmes, naiv kislány, aki képtelen ellenállni Marcus mosolyának. Most már nagyon jól tudja, mi rejlik a csábító álarc mögött.

Hirtelen elhatározással felkapta a telefonját, és már hívta is a férfit.

– Jó reggelt! *King Industries*. Miben segíthetek?

Addie pulzusa az egekbe szökött.

– Mr. Kinggel szeretnék beszélni.

– Megmondaná, ki keresi?

Most még visszakozzhat. Leteheti a telefont, és dönthet úgy, hogy nem bolygatja a múltat.

– Addie Farrell.

– Sajnálom, Miss Farrell – mondta a titkárnő egy kis szünet után. – Nincs rajta a listán.

– Tisztában vagyok vele, de feltétlenül beszélnem kell Mr. Kinggel.

– Értem. Megteszek minden tőlem telhetőt, de Mr. King általában nem fogad előre meg nem beszélt hívásokat.

A titkárnő hangja fiatalosan és némileg zavartan csengett, de tudta a dolgát.

Hát persze! Marcus a nagyfőnök, a vezér, hozzá csak a legfontosabb hívások futhatnak be. De vajon mi a helyzet akkor, ha a felesége keresi?

A józan esze azt súgta, hogy tegye le a telefont, de ő mégis megmakacsolta magát.

– Velem beszélni fog, higgye el! Csak mondja meg neki, hogy keresem.

– Sajnos nem tehetem, Miss Farrell. Viszont előjegyezhetem egy másik időpontra. Szeretne üzenetet hagyni?

– De még mennyire! Mondja meg Mr. Kingnek, hogy a felesége nem szeretné, ha elfeledkezne a holnapi házassági évfordulóról.

A vonal végén vágni lehetett a csendet.

– Örülnék, ha mihamarabb átadná az üzenetet – folytatta Addie diadalittasan. – Nem szeretnék a végtelenségig várólistán lenni.

Ha Marcus King kinézett volna a magánrepülőgép ablakán, lenyűgöző látvány tárult volna elé: felhőtlen, ragyogó kékség, ameddig a szem ellát. Marcus azonban a laptopjába mélyedt, amikor pedig felemelte a fejét, a vele szemben ülő, megtermett férfira emelte a tekintetét.

– Mi történt a 25-ös asztalnál, Mike?

– Apró kellemetlenség, semmi több. Néhány fiatal srác hőzöngeni kezdett, úgyhogy kénytelen voltam finoman, de határozottan helyretenni őket. Nem is volt semmi probléma.

– Nagyon helyes, Mike. Pont azért fizetek, hogy ne legyen semmi probléma.

Marcus elolvasta az imént érkezett sms-t, és elhúzta a száját. Bárcsak a szülei ügyeit is ilyen egyszerűen el tudná intézni! Henry és Serena King azonban, úgy tűnik, semmit sem tanulnak a saját hibáikból. Így aztán az egyetlen fiukra marad, hogy eltakarítsa a romokat, amiket a szülei újra meg újra maguk után hagynak.

Kopogtattak az ajtón, majd egy fiatal, szőke nő lépett a kabinba a *King Industries* jó szabású,

sötétkék egyenruhájában.

– A kávéja, Mr. King. Van még valami kívánsága?

Marcus szakértő szemmel végigmérte a nőt. Tagadhatatlanul szép domborulatai voltak, és valószínűleg nem lett volna nehéz ágyba vinnie – mégis tökéletesen hidegen hagyta.

Nyilván sokkal kellemesebb időtöltés tízezer méter magasságban ágyba bújni egy szőke szépséggel, mint mondjuk megnézni egy filmet, Marcus mégsem élt a lehetőséggel. Hiányzott a feszültség, az izgalom, a valódi kihívás. Nem becsülte sokra a könnyen kapott örömeket.

– Köszönöm, Victoria, nincs szükségem semmi másra – mosolygott udvariasan a lányra, majd újra a biztonsági őrök vezetőjéhez fordult.

– Rendben van, Mike, mára végeztünk. Légy szíves, szólj Clarissának, hogy ne zavarjon senki az út további részében. Tartok egy kis pihenőt.

Amikor Mike kiment, Marcus lecsukta a laptopját, hátradőlt az ülésben, és végre kinézett az ablakon.

Maga sem tudta volna megmagyarázni, miért érezte hirtelen szükségét egy kis nyugalomnak. Talán mert így akart szembeszegülni a szülei kaotikus életmódjával.

Egy pillanatra becsukta a szemét, majd ijedten felegyenesedett. Addie alakja bukkant fel a lehunytt szemhéja mögött! Nem akart a feleségére gondolni, de az évnek ebben a szakában mindig eszébe jutott az a különös reggel, amikor az esküvőjüket tartották.

Összerázkódott, amikor megszörrent a telefonja.

– Mondtam, hogy ne zavarjanak! – szólt bele rosszkedvűen.

– Sajnálom, Mr. King – hallotta a titkárnője zavart hangját –, de a hölgy azt mondja, feltétlenül beszélnie kell önnel. Kapcsolhatom?

Ez a bizonyos hölgy csakis az anyja lehet. Ez esetben nem kárhoztathatja a titkárnőjét, amiért nem tudta leszerelni. Serena King abból is képes világraszóló ügyet kreálni, ha betörik a köröm a kisujján. Ugyanakkor tényleg hajlamos mindenféle kínos szituációba keveredni. Remélhetőleg ezúttal nem követett el semmi örültséget.

– Rendben van, Chrissie, kapcsolja.

– Igen, uram.

A titkárnő egy pillanatig habozott, majd hozzátette:

– Boldog házassági évfordulót kívánok, Mr. King!

Marcus nem tudta leplezni a döbbenetét. Rajta kívül egyetlen ember tudta, hogy holnap házassági évfordulója lesz – és az nem az anyja volt. Esze ágában sem volt közölni a szüleivel, hogy megnősült.

– Ne beszéljen rébuszokban, Chrissie! Ki az ördög van a telefonnál?

– Sajnálom, Mr. King, azt hittem, beszélni szeretne vele. Miss Farrell-lel, a feleségével – dadogta kétségbeesetten a lány.

Marcus megdermedt, az ujjai görcsösen kapaszkodtak az ülés karfájába. Néhány másodpercig kibámult az ablakon, az eget most vastag felhőréteg fedte. A fehérség havas tájra emlékeztette – és Addie menyasszonyi ruhájára.

Összeszorult a torka az emléktől. Bár önös érdekből vette feleségül, sőt igazság szerint egy kicsit be is csapta a lányt, mégis haragudott rá, amiért elhagyta. Elvégre megesküdött rá, hogy szeretni és tisztelni fogja... A házasságuk azonban épp olyan hamar szertefoszlott, mint a felhők az égen, amelyek között máris felbukkant az ég ragyogó kékje.

Ennyi év után vajon miért éppen most jelentkezik a lány? Mit akarhat? Marcus nem tudta eldönteni, melyik érzés erősebb benne: a nyugtalanság vagy inkább a kíváncsiság?

– Irányítsa át a hívást, Chrissie! – szedte össze magát végül.

Az esküvőjük óta nem hallotta a felesége hangját.

– Marcus? Én vagyok az, Addie.

– Tudom.

Öt év telt el, és még mindig nyugtalanság fogta el, ha rá gondolt. Most pedig itt volt a vonal másik végén. De hát Marcus soha nem mutatta ki az érzéseit. Nem hiába pókerezett hosszú

évekig elképesztően magas tétekben! Azonkívül Henry és Serena King fiaként már gyerekkorában megtanulta, hogy jobban jár, ha nem árulja el, mi zajlik benne éppen.

– Ezer éve nem hallottam rólad, kedvesem. Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

Addie-nek elállt a lélegzete. Hirtelen felháborodásában nyúlt a telefon után, nem volt ideje belegondolni, milyen lesz ismét hallani a férfi hangját. Marcus semmit sem változott. Hűvös volt, udvarias, maga a megtestesült önuralom. Mintha csak tegnap beszéltek volna utoljára.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, és megpróbált elfeledkezni róla, mekkora hatással van rá a férfi még ennyi év után is. Hogy is gondolhatta, hogy egyetlen telefonhívással képes lesz Marcus Kinget kihozni a sodrából? A férfi még azt is higgadtan és közönyösen fogadta, amikor ő bejelentette, hogy véget akar vetni a házasságuknak.

De most egyáltalán nem erről van szó. Nem a csődbe jutott kapcsolatukról akar beszélni Marcusszal, hanem arról a felelőtlen döntéséről, amellyel hátrányos helyzetű gyerekek jövőjét teszi kockára.

– Megtiszteltetésről szó sincs. Azok után, ahogy viselkedtél, a tisztelet szót nem is szabadna a szádra vened. Egyébként meg nem értem, miért csinálsz úgy, mintha meglepne a hívásom. Tíz perccel ezelőtt kaptál tőlem egy e-mailt.

Addie tudta, hogy még mindig a régi düh munkál benne. Képtelen volt túltenni magát azon a fájdalomon és csalódáson, amit a férfi okozott neki annak idején. Hiába dolgozott éjt nappallá téve, még a munka sem tudta betölteni azt az űrt, amit Marcus hagyott maga után.

Addie megborzongott. Micsoda szerencse, hogy nem kell szemtől szemben állnia a férfival! Esze ágában sincs megszerezni azt az örömet Marcusnak, hogy gyengének mutakozzon előtte.

– Eddig is tudtam, hogy érzéketlen vagy, és a morál szót még hírből sem ismered, de hogy idáig tudsz süllyedni, az még engem is meglepett.

Marcus maga elé húzta a laptopját, és rákattintott a levelezőlistájára.

– Mélyen együttérzek veled, drágám, és hidd el, szívesen segítenék, de fogalmam sincs, miről beszélsz.

Igyekezett egykedvűnek mutatkozni, de valójában nagyon is felkavarta Addie vádaskodása. Öt év után előbukkan a semmiből, és azt vágja a fejéhez, hogy nincs benne együttérzés és erkölcsi érzék. Mindig is hihetetlen tehetsége volt ahhoz, hogy fenekestül felforgassa az életét!

Aha, megvan! Marcus átfutotta a levelet. Hát ezen húzta fel magát a lány!

Rövidre zárhatta volna a dolgot azzal, hogy felhívja a cég jótékonyági ügyekkel foglalkozó részlegét, de az korántsem lett volna olyan szórakoztató, mint folytatni a beszélgetést a feleségével.

– Emlékeztetlek rá, hogy egy hatalmas cégbirodalmat vezetek, nem tudok személyesen foglalkozni minden apró-cseprő ügygel. Szóval hálás lennék, ha megmondanád, pontosan mi is az a szörnyűség, amit állítólag elkövettem?

Addie-nél betelt a pohár. Nem elég, hogy a férfi kihúzza a talajt a lába alól, ráadásul úgy tesz, mintha nem is tudna róla? Annak idején minden szavát elhitte – de ma már nem olyan könnyű átejtetni.

– Ugyan már, Marcus, ne nézz teljesen hülyének! Ez itt nem a kártyaasztal, ahol a partnereid beveszik a blöffjeidet.

– Az biztos. A kártyaasztalnál ugyanis szigorú szabályok működnek, és a játékosok nem vagdosnak egymás fejéhez megalapozatlan vádakot.

– Megalapozatlan? – emelte el a hangját Addie. – Szó sincs ilyesmiről!

Majd szétrobbant a dühtől. Hihetetlen, hogy ez az arrogáns alak még most is képes kiforgatni a szavait! Össze kell szednie magát, mert a végén még elfelejti, miért is szánta rá magát erre a rémes telefonhívásra. Még csak az hiányzik, hogy megint olyan őrülségekre ragadtassa magát, mint annak idején, amikor igent mondott a férfi házassági ajánlatára.

– Itt van előttem a levél, te magad írtad alá személyesen – jegyezte meg higgadtan.

– Tudod te, hány levelet írok alá naponta, aminek fogalmam sincs a konkrét tartalmáról? Mondjuk az ablaktisztító céggel kötött szerződést vagy megbízást az új kaszinó mosdójának csempézésére...

Addie összeszorított szájjal hallgatott. Első felháborodásában nyúlt a telefon után, mert meg volt győződve az igazáról. Marcus viszont úgy tesz, mintha ő komplett idióta lenne, aki vízipisztollyal akar bankot rabolni. Hihetetlen, hogy még mindig felül a férfi provokációjának!

Hirtelen megrohanták az emlékek. De hiszen ugyanazzal az emberrel beszél, akibe annak idején végzetesen belehabarodott! Aki lélegzetelállítóan nézett ki, lenyűgözően magabiztosan és higgadtan viselkedett, és úgy flörtölt, hogy képtelenség volt ellenállni neki.

Addie-t elöntötte a forróság. Marcus egyszerre volt ördögien vonzó és meghatóan gyengéd. Élénken látta maga előtt a férfi markáns arcát, elbűvölő mosolyát, a szemében csillogó huncut szikrákat...

Marcus mindig hipnotikus hatással volt rá, és még most is megdobogtatta a szívét.

Gondolj arra, micsoda hazugságokkal traktált! – figyelmeztette magát. Különösen az oltár előtt! Vett egy nagy levegőt, mielőtt ismét megszólalt.

– Nagyon jól tudod, miről beszélek. A zenei centrumról, amelyet egyetlen tollvonással tönkretettél.

Marcusnak tényleg fogalma sem volt róla, hogy éppen a lány jótékonyági projektjétől vonták meg a támogatást. Egyszerűen csak aláírta a levelet, hiszen megbízik az alkalmazottaiban. Ettől függetlenül kellemetlenül érintette, hogy Addie azt feltételezi, szándékosan akart ártani neki. Tényleg ilyen rossz véleménnyel van róla?

– Igazad van, tényleg kiküldtünk egy ilyen levelet. Száz meg száz hasonlót szignózok hetente, arra sincs időm, hogy átolvassam őket. Még akkor sem én írom meg a levelet, ha személyes ügyről van szó.

– Mint például most, amikor a feleségeddel akartál közölni valamit.

Ez talált. Marcus egy pillanatra elnémult.

– Igazad van, nyilván megérdemlem, hogy haragudj rám.

– Igen, megérdemled.

Addie összevonta a szemöldökét. Ha Marcus tényleg nem tudott a dolgról, talán van rá esély, hogy meggyőzze, nem szabad cserben hagynia a gyerekeket. Ugyanakkor elég furcsa, hogy aláírt egy levelet, és még csak fel sem tűnt neki, hogy a feleségének szól. Szívesen megkérdezte volna, hogy lehetséges ez, de a büszkesége nem engedte. Még csak az kellene, hogy a férfi rájöjjön, mennyire fájdalmasan érinti, hogy ennyire nem jelent a számára semmit.

Marcus felsóhajtott.

– Megértem, hogy nagyon rosszul érint a dolog, Addie. De az a helyzet, hogy minden esetben így járunk el. Meghatározott ideig, jelen esetben öt évig támogatjuk a civil kezdeményezéseket, majd automatikusan leállítjuk a kiutalást, mert arra számítunk, hogy ekkorra már a vállalkozások meg tudnak állni a saját lábukon. A levél, amit kaptál, nem több pusztá formalitásnál.

Pusztá formalitás! Ez aztán remek lábjegyzet egy olyan házasság margójára, amelyik eleve üzleti megfontolásból kötött. Addie keserűen felnevetett.

– Akkor tisztáztuk a félreértést? – kérdezte a férfi. – Vagy más megbeszélnivalód is van velem?

Addie-t kiverte a víz. Mégis mire céloz a férfi? Milyen „más megbeszélnivalójuk” lehetne? Vagy ez csak amolyan udvariassági formula a részéről?

Az ördög vinné ezt a pasit! Ha a kapcsolatukról akar beszélni, akkor ne köntörfalazzon, hanem csapjon bele! Nem mintha neki a legcsekélyebb kedve is lenne hozzá, hogy a házasságukról csevegjenek. Kizárólag azért hívta fel a férfit, mert úgy érezte, meg kell tennie a rászoruló gyerekek érdekében.

Vagy talán nem így van? Lehet, hogy nem csak a zenetanoda iránti elkötelezettsége motiválta?

Most, hogy a dühe valamelyest csillapodott, be kellett látnia, egyáltalán nem volt szükségszerű, hogy személyesen beszéljen Marcusszal. Megtehetette volna, hogy ügyvédhez fordul. Vagy keres egy másik támogatót.

A sértettsége és a dühe túlmutatott a zenetanoda iránt érzett aggodásán. Inkább azoknak a szerelmeseknek a viharos érzéseihez hasonlított, akik képtelenek leszámolni az illúzióikkal. Ösztönösen, a pillanat hevében cselekedett, nem gondolta át a következményeket.

Egy biztos, esze ágában sincs Marcusszal a házasságkötésükről vagy az életét teljes mértékben felborító balesetről eszmét cserélni. Nem magánjellegű beszélgetést folytatnak, hanem üzleti tárgyalást.

– Semmit sem tisztáztunk – jelentette ki elszántan. – Az, hogy nem személyesen adtál utasítást a támogatás megvonására, mit sem változtat a helyzeten.

Alig látott az idegességtől. Tisztában volt vele, hogy változtatnia kell a hangnemén, hiszen így egészen biztosan nem tudja jobb belátásra bírni a férfit. Meg kell őriznie a lélekjelenlétét, és észérvekkkel kell előhozakodnia. Marcus támogatása nélkül nem tudja működtetni a tanodát.

– Nagyra értékelném, ha továbbra is támogatnád a projektünket.

Marcus hátradőlt az ülésében, és kifújta a levegőt.

Addie kérése tulajdonképpen teljesen elfogadható. Egyedül rajta, Marcuson áll, hogy teljesíti-e, vagy sem.

– Nyilván tudod, hogy rengeteg megkeresést kapunk. Ugyanakkor nem mi vagyunk az egyetlen cég Miamiában, amelyik szívesen adakozik jótékony célokra.

– Ez igaz – helyeselt a lány buzgón. – De amit mi csinálunk a gyerekekkel, az teljesen egyedülálló egész Miamiában. És nagyon sikeres a programunk.

Marcus felpattant az ülésből, és járkálni kezdett. Nagyon könnyen rövidre zárhatná ezt a beszélgetést. Az összeg, amelyet a lány projektjének utaltak évente, olyan jelentéktelen volt, hogy semmi gondot nem okozott volna továbbra is folyósítani. Vagy mondhatna egyszerűen nemet, és letehetné a telefont.

Ez utóbbira azonban nem vitte rá a lélek. Különös szorítást érzett a mellkasában. Addie felhívta. Pedig máshogy is elintézhette volna ezt az ügyet.

– Elhiszem. Mégis, ahhoz, hogy megújítsuk a támogatást, rendkívüli helyzetnek kell előállnia.

Addie kezét hirtelen égetni kezdte a telefon. Biztos volt benne, hogy a férfi megjegyzése mögött olyasmi rejlik, ami cseppet sem lesz ínyére. Akárhogy is, most már nem visszakozhat.

– Mégis milyen rendkívüli helyzetre gondolsz? – kérdezett vissza kissé remegő hangon.

A válasz késett. Marcus kibámult a repülőgép ablakán. A felhők mögül előbukkanó nap aranyfénybe burkolta az eget. Ma sem lehet panaszuk az időjárásra.

– Na igen, tényleg nem fogalmaztam elég világosan. A lényeg az, hogy ez esetben alaposan ki kell kérdeznem a pályázót. Vagyis elkerülhetetlen, hogy személyesen is találkozzunk.

– Tessék? – kérdezte a lány rémülten. – Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne.

– Márpedig én nem folyósítok akárkinek ekkora összeget.

– Nem vagyok akárki. A feleséged vagyok.

Addie rémülten konstataálta, hogy besétált a férfi csapdjába.

– Eggyel több ok arra, hogy találkozzunk, nem gondolod? Ideje lenne elbeszélgetnünk a házasságunkról.

A lány fejében megszólaltak a vészharangok. Mégis miért akar Marcus a házasságukról beszélgetni ennyi év után? Teljesen elment az esze?

– Minek bolygatni a múltat? A házasságunk tévedés volt, nincs ezen mit szépíteni.

– Tényleg?

Addie legszívesebben felüvöltött volna. Nem egyszerűen tévedés volt, hanem kész katasztrófa! Ehelyett csak annyit mondott:

– Hát persze. Fogalmam sincs, mit gondoltam annak idején.

– Nincs? – A férfi hangjától felforrósodott Addie vére. – Szerintem a gondolkodásnak nem sok köze van ahhoz, ami kettőnk között történt, kedvesem. Szikrázott közöttünk a levegő, ha csak egymásra néztünk.

– Nem emlékszem semmi ilyesmire.

– Egy szavadat sem hiszem. A fejemet rá, hogy nagyon jól emlékszel rá, mi történt a liftben.

Addie egész teste libabőrös lett. Naná hogy emlékszik rá! Még ma is beleborzong, ha eszébe jut a jelenet. Marcus a szoknyája alá csúsztatta a kezét, ő pedig türelmetlenül rángatni kezdte a férfi nadrágszíját. Soha senki nem volt rá ekkora hatással!

– Mi köze van ennek ahhoz, hogy támogatod-e a hátrányos helyzetű gyerekek zenei képzését, vagy sem? Veled ellentétben én nem gondolom, hogy a világon minden a szex körül forog.

– Nem is tudom, mit gondoljak rólad. Ilyen iszonyatosan naiv lennél? Vagy inkább született hazudozó? Hát persze, hogy mindent a szex mozgat! Mégis mi vonzott minket egymáshoz olyan ellenállhatatlanul? Hogy mindketten jobban szeretjük a halat, mint a húst?

Addie tompa fájdalmat érzett a mellkasában. Tényleg naiv volt, igazi álmodozó. Azt hitte, a szerelem őszinteséggel és bizalommal jár, nem pedig titkokkal és hazugságokkal. Márpedig ők kölcsönösen becsapták egymást.

– Már nem szeretem a halat. Mint ahogy a férfi-nő viszonyról szóló fellengzős kijelentéseket sem szeretem. Egyáltalán, te vagy az utolsó ember a földön, akivel bármiről is beszélgetni akarnék.

– Hát ez igazán kár. Pedig azt hittem, hogy egy kellemes ebéd mellett megtárgyalhatjuk a támogatás kérdését. Elvégre azt szeretnéd, ha meghosszabbítanám, nem igaz?

Addie olyan lendülettel ugrott fel, hogy felborította a székét.

– Eszem ágában sincs veled ebédelni, Marcus! – kiáltotta szinte pánikban.

– Inkább vacsorázni szeretnél? Nekem az is megfelel. Francia gourmet-étterembe menjünk? Vagy jobban szereted a dél-amerikai konyhát? Nemrég nyílt egy nagyszerű mexikói étterem, szerintem tetszene neked.

– Se francia, se mexikói étterembe nem megyek veled, Marcus.

– Pedig ez az egyetlen esélyed, hogy meggyőzz, érdemes tovább finanszíroznom a jótékonyági intézményedet.

– Rendben, akkor majd más mecénás után nézek.

– Ebben biztos vagyok. Mindig is nagyon kreatív voltál.

– Most már igazán túllőttél a célon! A beszélgetésnek vége.

Marcus felnevetett.

– Rendben, csak egy kissé összezavarodtam. Most akkor ebédelni megyünk, vagy vacsorázni?

Addie kinyomta a telefont.

Marcus diadalmas mosollyal az arcán bámulta a végtelen kék eget. Vajon milyen ruha lesz a lányon a vacsoránál? Kétsége sem volt afelől, hogy végül el fog jönni. Hirtelen fergeteges jókedve kerekedett. Addie retteg a viszontlátástól! Hogy miért? Mert nem biztos benne, hogy ellen tud állni neki.

Ez a gondolat felpezsdítette a vérét. Lehet, hogy a lány feleségnek nem a legideálisabb választás, viszont egy percig sem lehet unatkozni mellette. Impulzív, temperamentumos, öntörvényű. Olyasvalaki, akivel minden férfi szívesen megy vacsorázni.

Most már nincs más dolga, mint hogy asztalt foglaljon egy hangulatos vendéglőben, és kiválassza az alkalomhoz illő nyakkendőt.

Elégedetten hátradőlt, és az út további részében zavartalanul élvezte a gép ablakából elé táruló égi panorámát.

2. FEJEZET

– Nem, egyáltalán nem értem. De azért köszönöm, hogy időt szakított rám.

Addie kihúzta az utolsó nevet is a listán, majd kétségbeesetten a laptopjára meredt. Ez reménytelen. Már a jövő havi bérleti díjat és villanyszámlát sem fogja tudni kifizetni. Még ha beáldozza is a saját, nem túl tekintélyes megtakarításait, akkor sem tudja finanszírozni a munkatársak fizetését.

Csüggedten hátradőlt a székben. Az alapítvány dolgozói persze ingyen is elvégeznék a munkát, ha megtudnák, mi a helyzet... És mindez egy arrogáns, öntelt cégvezető miatt!

Megdörgölte lüktető halántékát, és kifújta a levegőt. Tisztában volt vele, hogy nem csak az anyagi nehézségek miatt fáj a feje. Nagyon megviselte a telefonbeszélgetés Marcusszal. Nem hitte volna, hogy még mindig ilyen erős érzelmeket vált ki belőle a férfi.

A szakításuk óta alapvetően a munkába menekült. Persze időnként találkozgatott férfiakkal, de senki sem volt rá még megközelítőleg sem akkora hatással, mint Marcus. Nemcsak azért lett fülig szerelmes a férfiba öt évvel ezelőtt, mert iszonyúan jóképű volt, és lenyűgözően sármos tudott lenni, hanem mert a rémes baleset után Marcusnak köszönhetően talált újra magára. Mindig is úgy érezte, hogy a zenében teljesedik ki a személyisége. Seholy sem lehetett olyan vad, zabolátlan és szabad, mint a zongora mellett. Egyedül Marcus volt képes hasonló eufóriát kiváltani belőle.

Csak hogy ez a boldogság nem tartott sokáig. Hamarosan kicsúszott a lába alól a talaj, és mélyebbre került, mint valaha. De akkor már Marcus felesége volt.

Teljesen érthetetlen, hogy miért nem bontották fel a házasságot azóta sem. Lehet, hogy Marcus teljesen elfeledkezett az egésztől? Ami őt magát illeti, bármilyen szégyenletes is, de pusztán gyávaságból nem forszírozta a válást. Egyszerűen nem akart találkozni a férfival, túlságosan felkavaró, túlságosan fájdalmas lett volna. A szakításuk utáni hónapokban többször is felmerült benne, hogy előhozakodik a dologgal, de aztán mindig talált rá ürügyet, hogy elhalassza a kínos beszélgetést. Így aztán a hónapokból évek lettek, egészen pontosan öt év.

Addie-nek óhatatlanul is eszébe jutott az esküvőjük napja. Milyen csalódott volt, amikor kiderült, hogy Marcus szülei nem jönnek el a szertartásra! Iszonyatos érzés volt rádöbbedni, hogy valójában semmi más nem köti össze a férfival, csak a szex.

Össze kell szednie magát, nem rágódhat folyton a múlton. Most egyetlen dologra kell koncentrálnia, mégpedig arra, hogy pénzt szerezzen a tanoda számára. Ennek pedig egyetlen módja van: fel kell hívnia Marcust, és bele kell egyeznie a közös vacsorába. A férfi nagyon jól tudja, hogy nincs más választása. Nyilván már azt is eldöntötte, melyik étteremben fog találkozni vele.

Márpedig Addie nem adja meg neki ezt az elégtételt. Egy meglepő húzással kezébe veheti az irányítást. Nem is lesz nehéz.

Nem?

Annak idején Marcus egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy meghódítsa. Ma már nem adja ilyen könnyen magát. Annál sokkal büszkébb és öntudatosabb.

Még csak dél van?

Marcus csalódottan meredt a méregdrága karórájára. Hihetetlen, milyen lassan telik az idő! Képtelen volt a munkájára koncentrálni, állandóan azon járt az esze, mit mond majd a lánynak, ha végre találkoznak.

Újra meg újra lejátszotta magában a tegnapi beszélgetésüket. Addie őszintén kétségbeesettnek tűnt, de azért a régi harci szellem sem hiányzott belőle.

Megjelent előtte a lány dacos szája, vörös hajkoronája, hihetetlenül hosszú lába. Ereszd el vagy szerezd meg! Semmi másra nem tudott gondolni annak idején. Végül az utóbbit választotta.

Még most is előnti a forróság, ha eszébe jut, mekkora szenvedéllyel estek egymásnak. Addie

csókjai olyan dimenzióba röpitették, amelynek a létezéséről fogalma sem volt korábban.

Marcus mindig is visszataszítónak találta, hogy a szülei gátlástalanul a szenvedélyeiknek és a kedvteléseiknek élnek, mit sem törődve a következményekkel. Már fiatalon megfogadta, hogy nem lesz olyan, mint ők. Történjék bármi, nem fogja hagyni, hogy kicsússzon a talaj a lába alól.

Meg is tartotta fogadalmát, egészen addig, míg bele nem botlott a lányba. Addie mindent felforgatott. Vele kapcsolatban nem működtek a józan ész szabályai, önuralomról pedig szó sem lehetett.

Marcus hirtelen fojtogatónak érezte az iroda levegőjét. Felugrott a székből, és a hatalmas üvegfalhoz lépett, ahonnan beláthatta a cég legnagyobb kaszinójának teljes játékterületét. Odalenn hétszáz játékasztal körül gyülekeztek azok az emberek, akik újra meg újra képesek elhíttetni magukkal, hogy a nyereményükből új, boldogabb életet kezdenek.

Hányszor volt tanúja annak, hogy emberek szó szerint minden vagyonukat feltették egyetlen számra, kártyalapra, kockadobásra! Marcus úgy vélte, a szerencsejátékban az ember legalapvetőbb ösztönei egyesülnek: remény, kapzsiság, rettegés, vágy. Izgatónak és lenyűgözőnek találta ezt a világot, de közel sem annyira, mint azt a lehetőséget, hogy hamarosan viszontláthatja a feleségét.

Lenézett a szerencsésükben reménykedő, megszállott emberekre, és elégedetten elmosolyodott. Addie azt mondta, soha többé nem áll szóba vele. Ő mégis biztos benne, hogy meggondolja magát, és egyáltalán nem csak a pénz miatt.

Ideje eldönteni, melyik étterembe csábítsa a lányt.

Felkapta a zakóját a szék támlájáról, és kiviharzott az irodából. Chrissie és az asszisztense megrökönyödve néztek rá.

– Kimegyek ebédelni.

– De fél egykor megbeszélése van Andyvel.

Való igaz, műszakváltáskor mindig egyeztet a kaszinó menedzserével.

– A változatosság kedvéért ma kihagyjuk a találkozót. Hívja fel az *Eightset*, és foglalja le nekem a szokásos asztalt. Andynek pedig mondja meg, hogy sürgős elintéznivalóm akadt.

– Szóljak a sofőrnek, hogy álljon ki a garázsból?

– Nem szükséges. Jót fog tenni egy kis friss levegő.

Ebédidőben az *Eights*ben nyüzsögtek a dúsgazdag üzletemberek és a csoda szép, elegáns nők. Marcus asztala az egyik eldugott sarokban állt, ahonnan lenyűgöző kilátást nyílt a tengerre.

Miután leadta a rendelést, hátradőlt a székében, és elmerült a panoráma élvezetében. Az ég és a tenger egybeolvadt a horizonton, csak néhány kövér esőfelhő törte meg a kék végtelenséget. Az előrejelzés szerint három óra körül zúdul majd le az eső Miamira. A rossz idő kedvez az üzletnek, de egyúttal azt is jelenti, hogy rövidebbre kell szabnia az ebédidejét.

A mobilja üzenetet jelzett, Henry kérte, hogy hívja vissza. Semmi kedve nem volt most az apjához. Addie bármelyik percben megjelenhet.

Belekortyolt a kubai koktéllba. Szokatlan íze volt, talán a frissen facsart almalének köszönhetően. De nem ezért tette vissza a poharát az asztalra, hanem mert megpillantotta a lányt, amint céltudatosan közeledett az asztalához.

Nem akadt egyetlen férfi sem az étteremben, aki érzéketlen maradt volna a látvány iránt. Addie úgy mozgott, akár egy istennő. Marcus rájött, hogy az időjósok ezúttal tévedtek. A vihar nem vár háromig, máris megérkezett. Úgy hívják, hogy Addie-hurrikán.

A lány nem nézett se jobbra, se balra, csak tört előre rendületlenül. Nem engedhette meg magának, hogy kiderüljön, alig lát a réműlettől. Jó ötletnek tűnt meglepni a férfit, de tisztában volt vele, hogy így sem lesz egyszerű meggyőzni őt a támogatás meghosszabbításáról. Hidegvérű üzletasszonynak akart látszani, aki az egyik lehetséges mecénásával tárgyal. Nem szabad arra gondolnia, hogy ez a potenciális támogató egyszer összetörte a szívét.

De alighogy belépett az étterembe, minden józan megfontolás szertefoszlott. Azonnal kiszúrta a férfit. Marcus Kingnek olyan mágikus kisugárzása volt, hogy ezer ember között is rögtön felfedezte volna.

Jobban nézett ki, mint az emlékeiben. Sötét haja a homlokába hullott, profilját mintha valamelyik nagy görög szobrász faragta volna, a tekintete pedig olyan átható volt, akár egy hipnotizőrét. Testre szabott sűrű öltönye csak egy leheletnyivel volt világosabb a szeménél. Hűvös elegancia és kikezdetlenül tünő magabiztosság áradt a lényéből – tökéletesen megfelelt a milliárdos kaszinótulajdonosról alkotott sztereotípiáknak.

Addie-nek zúgott a feje, az éttermi zsongás csak valahonnan távolról ért el hozzá, mintha üvegbúra mögül érzékelné a zajokat. Marcus King még mindig ellenállhatatlan hatással volt rá. Mindegy, a lényeg, hogy a férfi nem vehet észre semmit.

Elszántan odalépett Marcus asztalához.

– Ebédelni hívtál, hát itt vagyok.

– Azt látom. Nehéz lenne téged nem észrevenni. – Marcus őszinte csodálattal mérte végig a lányt. – Bámulatosan nézel ki! Kifejezetten jót tesznek neked az évek. Azt hihetné az ember, hogy én akarok tőled pénzt kérni.

– Ki tudja, talán egyszer tényleg így lesz. Nem kínálsz helyet? Vagy mégsem akarsz velem ebédelni?

– Már hogyan akarnék! Bolond lennék elengedni egy ilyen bombázót. Gyere, kedvesem, ülj ide mellém! – mutatott a mellette lévő székre Marcus.

Addie figyelmen kívül hagyta a gesztust, és a férfival szemben foglalt helyet. Ebben a pillanatban ismét felbukkant az asztalnál a pincér, majd a lány legnagyobb sajnálatára túlságosan gyorsan távozott.

– Szeretném tisztázni, hogy én fizetem az ebédet – jelentette ki határozottan, minden bevezetés nélkül. – Ez így fair.

Marcus nem válaszolt azonnal.

– Rendben. Ezek szerint te hívsz meg engem. Figyelmeztetlek, hogy nem leszek olcsó randi.

– Ez nem randi, Marcus. Éppen azért ragaszkodom hozzá, hogy én fizessek, mert nem szeretném, ha félreértenéd a helyzetet.

– Ismersz, mint a rossz pénzt, nem igaz? – nevette el magát a férfi. – Legalább azt engeddd meg, hogy a koktélot én álljam. Még mindig odavagy a belliniért?

Addie egy pillanatra kizökkent a szerepéből.

– Mikre nem emlékszel!

– Mindenre emlékszem, ami veled kapcsolatos.

– Remek. Akkor bizonyára arra is emlékszel, milyen fontos számomra ez a jótékonysági projekt. Amúgy köszönöm, nem kérek bellinit.

– Akkor egy pohár bort? Vagy a jelenlétem önmagában is elég bódítóan hat rád?

– Üzleti ebéden sosem iszom.

– Természetesen én sem. De azért ez a találkozó nemcsak az üzletről szól, hanem az ünneplésről is.

– Azt hiszem, nem egészen értelek.

– Koccintsunk az ötödik házassági évfordulónkra, drágám! Sok boldogságot!

Addie egész teste lúdbőrözött a férfi tekintetétől. Miért néz rá ilyen zavarba ejtően?

Elfordította a fejét, és kinézett a tengerre. Közben megérkezett az előételük. Bármilyen kifinomult volt is a homársaláta, alig érezte az ízét.

– Nem igazán van mit ünnepelni a házasságunkon, Marcus. Legjobb lesz, ha rögtön a tárgyra térünk.

– Rendben van, legyen úgy, ahogy szeretnéd.

Addie megsemmisítő pillantást vetett a férfira. Csak azért bújt ebbe a nevetségesen magas sarkú cipőbe, és csak azért nem hagyja faképnél most azonnal ezt az ártatlan képet vágó, minden hájjal megkent fickót, mert ez a minimum, amit megtehet a tanodába járó gyerekek és a hozzá hasonlóan elkötelezett munkatársai érdekében.

Ez a *femme fatale*-szerelés például a mopedjébe került, de minden eszközt meg kell ragadnia, hogy megmentse a projektet. Marcusnak persze nem kell tudnia, hogy mennyire rá van utalva.

Hűvös, elegáns és megfontolt üzletasszony benyomását kell keltenie, nem pedig egy olyan nőét, aki szívességért könyörög egy gazdag, befolyásos férfinál.

– Feltűnően csendes vagy ahhoz képest, hogy mindenáron beszélni akartál velem – jegyezte meg Marcus.

Addie elszántan a szemébe nézett. Még mindig nem tudta mire vélni azt a különös fényt a férfi tekintetében.

– Csak elgondolkodtam – vonta meg a vállát.

– Akkor fel kell készülnöm a legrosszabbra – vigyorodott el Marcus. – Egy hallgatag nő olyan, mint egy kézigránát. Ha ráadásul még gondolkodik is, akkor az már felér egy kibiztosított kézigránáttal.

A lány nem reagált. Ha ő kézigránát, akkor Marcus egy időzített bomba. Már a mosolyától is végveszélyben érzi magát.

Észben kell tartania, hogy miért jött ide.

Kihúzott a táskájából egy papírlapot, és a férfi elé csúsztatta.

– Ez az eredeti megállapodásunk.

Marcus hanyagul széthajtogatta a lapot, és átfutotta a tartalmát.

– Különös érzés, nem? Mi ketten újra együtt...

Erre aztán tényleg nem volt felkészülve. Nem hagyhatja, hogy előtörjenek az érzései!

– Nem vagyunk újra együtt, Marcus.

– Akkor miért vagy ennyire feszült?

– Nem vagyok feszült – vágta rá Addie túlságosan is hevesen. – Csak vannak bizonyos fenntartásaim veled kapcsolatban.

– Az segít, ha megígérem, hogy nem fogom leejteni a szalvétát a földre?

– Az segítene, ha nem térnél el folyton a tárgytól.

Addie-nek lángolt az arca, a szíve majd kiugrott a helyéről. Nem egyszerően feszült volt, egyenesen rettegett. Biztos volt benne, hogy a férfinak tervei vannak vele.

– Annak idején egyáltalán nem volt ellenedre, ha eltértem a tárgytól.

– Hagyd ezt abba, Marcus. Ez most... nem helyénvaló.

A férfinak arcizma sem rándult. Addie hipnotizáltan bámulta. Hihetetlen, de Marcusnak sikerült elérnie, hogy egy zsúfolt étteremben a legforróbb pillanataikra gondoljon. Hogy felébressze a vágyát.

A férfinak igaza van, annak, ami kettejük között történt, tényleg nem sok köze volt a gondolkodáshoz. A kapcsolatuk eszelős szenvedélyen alapult. Marcus karjai között vad, gátlástalan, sosem csituló vágyat érzett. Az introvertált, kizárólag a zenének élő zongoristalányban Marcus felébresztette az érzéki nőt, aki nem tudott betelni a testi élvezetekkel.

– Azt akarod elérni, hogy most rögtön felálljak, és faképnél hagyjalak?

Marcus egy ideig elgondolkodva vizslatta a lány arcát, aztán elvett egy darab kenyeret a tányérról, és beleharapott.

– Szó sincs róla. Alig várom, hogy a jótékonysági projektedről beszéljünk. Ha most kísétálsz az étteremből, üres kézzel távozol, márpedig nem ez a célod, gondolom. Arról nem is beszélve, hogy biztos vagyok benne, nem akarod kihagyni a hely fenséges desszertjét.

Addie egy pillanatra lehunyta a szemét. A férfi érzéki mosolya, hangjának mély vibrálása még mindig szédítően hatott rá. Mégis miben reménykedett?

– Tudom, milyen játékot űzöl velem – hajolt közelebb Marcushoz. – Arra utazol, hogy előbb-utóbb feladom, és elmenekülsz előled.

– Mindig meglep, hogy a nők képesek a legártalmatlanabb megjegyzéseket is félreértelmezni és kiforgatni.

– Tessék? – Addie legszívesebben a férfi arcába locsolta volna a pohara tartalmát. – Amit te ártalmatlan megjegyzésnek nevezel, az nem más, mint a tények kiforgatása!

– Ellenkezőleg, történelmi tény.

– Na jó, fejezzük ezt be. Nem azért jöttem, hogy történelmi tényekről vitatkozzam veled.

Ebben a pillanatban ismét felbukkant a pincér az asztaluknál, hogy udvariasan érdeklődjön:

– Elégedett volt a fogásokkal, Mr. King?
– Kitűnő volt a Szent Jakab-kagyló, köszönöm. A feleségem pedig teljesen odavan az osztrigaszalátájukért. Nem igaz, drágám?

Addie döbbenetesen nézett a férjére.

– Igen, tényleg nagyon finom volt – bólintott a lány udvariasan.

– Miért nevezel a feleségednek a pincér előtt? Mi ez az egész? – támadta le a férfit, amikor ismét kettesben maradtak.

Marcus olyan ártatlan képpel meredt rá, hogy legszívesebben megfojtotta volna.

– Nem értem, mi a probléma. A feleségem vagy. Ezt a tényt azért te is elfogadod, nem? Tényleg azt gondoltad, hogy csak úgy felbukkanhatsz a semmiből, és pénzt követelhetsz tőlem anélkül, hogy szóba kerülne a házasságunk?

Addie tekintete a jobb kezére tévedt, amelyről már réges-rég lekerült a jegygyűrű.

– Nem akarok a házasságunkról beszélni.

– Nyilvánvaló. Különben jelentkeztél volna az elmúlt öt év során.

A lány arcából minden vér kifutott.

– Te sem jelentkeztél – jegyezte meg csendesen. – Amúgy pedig szó sincs róla, hogy bármit is követelnék tőled. Te ragaszkodtál ahhoz, hogy találkozzunk, most pedig még azt is meg akarod szabni, hogy miről beszéljünk.

A hangja valahogy furcsán csengett, mintha visszhangot vert volna a térben. Addie körülnézett. Az étterem gyakorlatilag kiürült, csupán két nagydarab üzletember támasztotta a pultot a bárnál.

A pincérek már letakarították az asztalokat, és elhagyták a helyiséget.

– Mennünk kell, vége az ebédidőnek.

– Semmi gond, az alkalmazottak tudnak várni.

– Tényleg nincs határa az arroganciádnak? – háborodott fel a lány. – Ők is emberek, akárcsak te vagy én. Nem várhatod el tőlük, hogy a kedvedért túlórázzanak.

– Miért nem? Hiszen ezért kapják a fizetésüket.

– De nem tőled!

A lány kitörését hosszú, nyomasztó csend követte. Amikor felnézett, legnagyobb döbbenetére Marcus vidáman hunyorgott rá.

– Tiéd az étterem! – esett le Addie-nek a tantusz.

– Ez a helyzet. Ezért is akartam, hogy itt találkozzunk.

– De hát nem beszélünk meg semmit. Én utánad érkeztem!

Hirtelen megértette. Azok a fickók ott a bárpultnál nem vendégek, hanem Marcus emberei, akik egész nap követték. Hogy lehetett ilyen naiv?

– Rám állítottad őket, igaz? – bökött állával a két férfi felé.

– Tudtam, hogy nem jönnél el egy előre megbeszélt vacsorára. Viszont azt is tudtam, hogy nem hagyod veszni a lehetőséget.

Addie-nek komoly erőfeszítésébe került uralkodni magán. A férfi úgy tett, mintha meglepte volna a felbukkanása, pedig nagyon jól tudta, hogy jönni fog. Ugyanazt a játékot úzi vele most is, mint annak idején. Tulajdonképpen nincs mit csodálkozni ezen. Mindig is mestere volt a nagyszabású színjátékoknak.

Akkora zajjal ugrott fel, hogy a két testőr is felpattant a helyéről.

– Nem lett volna szabad idejönnöm. Tudhattam volna, hogy nem várhatok tőled semmit, hiszen mindig is tisztességtelen és felelőtlen voltál.

– Ül le!

Marcus hangja olyan határozottan és nyugodtan csengett, hogy Addie megtorpant.

– Nincs több mondanivalóm.

– Dehogy nincs. Azért jöttél ide hívatlanul, mert nagyon is sok mondanivalód van a számomra. Ne kérsd magad, ül vissza, légy szíves!

Mivel a lány még mindig nem mozdult, Marcus benyúlt a zakója zsebébe, és kivett belőle egy papírt.

– Tessék, itt az igazolás a banki átutalásról. A támogatás... – a férfi az órájára nézett – két óra múlva landol a számládon. Most már igazán nincs miért aggódnod, megkaptad, amit akartál, nem igaz? Szóval igazán visszaülhetnél az asztalhoz, hogy elbeszélgessünk egymással, mint két felelősségteljes ember.

Addie felvette a papírt, és döbbenetesen konstataálta, hogy az eddigi összeg duplája áll rajta.

– Tekintsd úgy, hogy ez az ajándékom a házassági évfordulónkra.

– Ez igazán nagyvonalú ajándék.

– Örülök, ha így gondolod.

– Nagyon hálás vagyok. Őszintén szólva, fogalmam sincs, hogyan tudtunk volna tovább működni a támogatásod nélkül. Ez az összeg életmentő a tanoda szempontjából, igazán köszönöm.

– Mielőtt nekilátnál a pénz elköltésének, néhány dolgot meg kell beszélünk.

– Természetesen. Alá kell írnom valamit? Vannak bizonyos feltételek? Akár most is elintézhjük a formásokat.

– Nem, semmi ilyesmiről nincs szó. A pénz ugyanis nem a *King Industriestől* származik.

– Nem? De hát...

– A saját számlámról utaltam át neked az összeget. Vagyis a feltételeim tisztán személyes jellegűek.

– Fogalmam sincs, mire akarsz kilyukadni.

A férfi tekintete olyan gyengéd volt, mint a házasságkötésük napján, amikor megesküdtök rá, hogy örökké szeretni és tisztelni fogja. A hangja azonban nyersen és hűvösen csengett:

– Szeretném behajtani egy régi adósságodat.

– Miről beszélsz?

– Tartozol nekem egy nászúttal.

– Tessék? Ezt meg hogy érted?

– Azt szeretném, ha egy hónapra elutaznál velem mint a szeretőm. Utána azt csinálsz a pénzzel, amit csak akarsz. Titokban persze azt remélem, hogy más hasznod is lesz a közös kalandunkból.

Addie Farrell kővé dermedt. Ez nem lehet igaz! Nyilván rosszul hallotta. Ilyen örültséget még Marcus King sem képes kitalálni.

3. FEJEZET

– Neked teljesen elment az eszed! – tört ki belőle a felháborodás, miután felocsúdott az első döbbenetből.

Az átutalást igazoló irat még mindig ott hevert kettejük között az asztalon. Addie-nek ökolbe szorult a keze a dühtől.

– Az életben mindennek ára van – vont a vállát a férfi.

– Mégis miről beszélsz? Épp az imént ajánlottál fel nekem egy halom pénzt szexért cserébe!

– Hát ez nem a legromantikusabb megfogalmazás – dőlt hátra hanyagul Marcus. – Én csak annyit ajánlottam, hogy pótoljuk be az elmaradt mézesheteinket.

– Ezt nem hiszem el! Te is nagyon jól tudod, hogy az ajánlatodnak a legcsekélyebb köze sincs a romantikához.

A mondat vége köhögésbe fulladt. Marcus eltűzött aggodalommal nyújtotta oda a vizes poharat a lánynak, de Addie dühödten ellökte magától.

– Nincs szükségem vízre! Semmire sincs szükségem, ami tőled ered!

– Ugyan már, te is tudod, hogy ez nem igaz. Talán azt akarod, hogy vonjam vissza az utalást?

Milyen fantasztikus lett volna rávágni, hogy nem kér a férfi piszkos pénzéből! Csakhogy nem tehette. Nem hagyhatta cserben a gyerekeket, és nem hagyhatta azt sem, hogy az elmúlt évek kemény munkája semmivé váljon.

Lázasan járt az agya, kereste a kiutat ebből a rémesen szorult helyzetből, de be kellett látnia, hogy nincs jobb ötlete. Vagy enged a férfinak, vagy fel kell adnia az álmait.

– Na ugye, hogy mindennek ára van – bölintott Marcus önelégülten. – Különben is, nem először csinálsz ilyet.

– Úgy érted, nem először fekszem le valakivel pénzéért?

– Jaj, Addie. Én csak új életet szeretnék lehelni a kapcsolatunkba.

– Na persze! Úgy, hogy szégyentelenül kihasználod a szorult helyzetemet.

– Szó sincs róla. Csak tettem egy ajánlatot.

– Ez nem ajánlat, hanem zsarolás. Nem luxusprostituált vagyok, akit kiválaszthatsz egy prospektusból, hanem a feleséged!

– Ezek szerint mégis hajlandó vagy a házasságunkról beszélni?

Legszívesebben kirohant volna az étteremből. Marcus ajánlata már önmagában is rémes volt, de ha arra gondolt, hogy mindaz megismétlődik, ami öt évvel ezelőtt történt, végképp pánikba esett.

– Az égvilágon semmiről nem akarok beszélni veled! Ugyanis nekem is van egy ajánlatom a számodra.

– Nocsak. Mi lenne az?

– Te megtartod a pénzedet, én pedig a méltóságomat.

Felugrott, és felkapta a táskáját. Mielőtt hátat fordított volna a férfinak, még odavetette:

– Boldog mézesheteket – nélkülem!

– Addie! – ugrott fel Marcus is, hogy visszatartsa.

De a lány olyan ádáz pillantást vetett rá, hogy jobbnak látta, ha futni hagyja.

Addie elmasírozott a testőrök mellett, feltépte a vendéglő ajtaját, és kilépett az utcára. Viharos szél csapott az arcába, az ég sötét volt a szürke fellegektől. Fázósan összehúzta magán vékony kabátkáját, és nekivágott a kihalt utcának. Teljesen elfeledkezett a viharról.

Ha megvárja a buszt, egész biztosan bőrig ázik. Legjobb lesz, ha leint egy taxit. Szedte a lábát, már amennyire az átkozott magas sarkú cipő lehetővé tette, közben hátra-hátrapillantott, hogy intsen a közeledő taxiknak. Az autók azonban lassítás nélkül húztak el mellette, így amikor végül mégiscsak lefékezett az egyik, Addie megkönnyebbülten fordult a sofőr felé.

Csakhogy nem taxi, hanem egy áramvonalas fekete limuzin húzódott le az út szélére, és a már

jól ismert biztonsági emberek ugrottak ki belőle.

Addie fején egy pillanatra átfutott, hogy el akarják rabolni. Mielőtt azonban menekülőre foghatta volna, Marcus is kiszállt a kocsiból, és megfogta a karját.

- Azt hittem, már csomagolsz az útra – jegyezte meg csípősen a lány.
- Addie, kérlek, ne csináld ezt!

Marcus félreugrott, mert egy újságpapír húzott el a feje mellett.

- Nem igazán biztonságos most az utcán flangálni. Ül be az autóba, légy szíves.
- Tisztában vagyok veled, mennyire veszélyes a vihar, ezért is keresek taxit.
- Felejtse el a taxit! Nincs idő ilyesmire.

Ebben a pillanatban, mintha csak a férfi szavait akarná igazolni, hatalmas cseppekben rákezdte az esőt. Marcus meglepő gyengédséggel ragadta meg a lány kezét.

- Gyere, hazaviszlek.

A hűvös eső ellenére Addie-t elöntötte a forróság. A szíve dübörgése elnyomta a vihar tombolását. Kirántotta a kezét a férfiéből, és még jobban összehúzta magán a kabátját. Ahhoz legalább ötös erősségű hurrikánnak kellene közelednie, hogy fontolóra vegye a férfi ajánlatát.

– Világosan megmondtam, hogy nem tartok igényt a segítségedre, semmilyen tekintetben! Nem akarom, hogy valaha is közöm legyen hozzád. Hagyj békén, Marcus!

– Nem foglak békén hagyni, Addie. Nem akarom, hogy bajod essen. Hogy venné ki magát, ha épp a találkozásunk után történe veled valami?

– Már értem. Nem az aggaszt, hogy esetleg megsérülök, hanem hogy folt esik a röhejes imázsodon.

Semmi mást nem akart, csak bántani a férfit. Hogy ugyanolyan fájdalmat érezzen, mint ő öt évvel ezelőtt – és még most is.

– Ne butáskodj, Addie, persze hogy miattad aggódom! Csakis az érdekel, hogy épségben és biztonságban hazajuss.

- Pontosan ezt szeretném én is. Ezért nem ülök be az autódba.

– Rendben van, akkor már csak egy választásod van: a hátsó ülésen utazol, vagy a csomagtartóban?

- A zsarolás után jön az emberrablás?

A férfi közelebb lépett hozzá. Hatalmas alakja védőpajzsként felfogta a lány arcába csapó széllekeket. Addie simán el tudta képzelni róla, hogy felkapja, és bepakolja a limuzin csomagterébe.

– Na jó, vigyél haza – jelentette ki méltóságteljesen. – De ne hogy azt hidd, hogy ez bármin is változtat.

Marcus elégedetten elvigyorodott. Addie behúzódott a limuzin leghátsó csücskébe, de máris megbánta, hogy beadta a derekát. Bár kétségtelenül jólesett bemenekülni a vihar elől a kényelmes, meleg autóba, mégis minden porcikájában érezte a veszélyt. Marcusszal négy szemközt lenni – semmi jót nem ígért.

A férfi bement a címét a sofőrnek, majd hátradőlt az ülésen.

- A hidegtől vagy az izgalomtól reszketsz? – kérdezte behízselő hangon.
- Semmi közöd hozzá.
- Szívesen kölcsönadom a zakómat, ha fázol.
- Nem fázom. Abbahagyhatod az aggódást.

– Ha nem fázol, akkor mégiscsak az izgatottságtól reszketsz. Én vagyok rád ilyen hatással?

Addie tisztában volt veled, hogy a férfi csak viccel, mégis egyfolytában veszélyt szimatolt.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de már immunis vagyok az ellenállhatatlan sármodra. Marcus átható tekintettel vizslatta egy ideig, majd olyasmit mondott, ami végképp kétségbe ejtette a lányt.

- Ismerd el, hogy éppolyan eszeveszetten kívánsz, ahogy én téged.

Tényleg elfelejtette volna a férfi, hogy pár perccel ezelőtt arra akarta kényszeríteni, hogy legyen a szeretője? Persze nincs min csodálkozni, hiszen ez a szokásos Marcus-féle eljárás. Bárkit és bármit gátlástalanul kihasznál, ha az érdekei úgy kívánják. Annak idején Addie hírnevét fordította a maga javára, most pedig a libidója mozgatja.